

.... U OVOM BROJU**MARTIN LUTER***James C. Hefley***DNEVNA POBOŽNOST****MARTINA LUTERA***Walter Trobisch***OSEĆAJ BOŽJE****PRISUTNOSTI***Thomas Shaw***BEZUMNI BOGATAŠ***Aleksandar Birviš***BLAGOSLOVI****OVO JELO***Vlatko Dir***misaone refleksije****SionT InBox****Smešna strana...****...: SIONSKA TRUBA ...:****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević***Saradnik:***Vlatko Dir***Tekstove priložili:***Žarko Đorđević****Govori Onaj koji svedoči ovo: Da, doći ću skoro!
Amin. Da, dođi, Gospode Isuse. (Otkr. 22:20)***

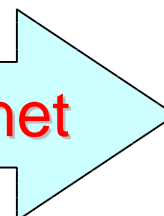
Stajali smo na autobuskoj stanici. Jedan čovek je želeo da stupi u razgovor i pitao je: "I vi čekate?"

"Da", odgovorio sam "i ja čekam".

Takav razgovor bi mogli da vode i članovi crkve Gospoda Isusa Hrista. "I vi čekate?" "Da, i ja čekam na dolazak Isusa Hrista u slavi".

Veoma jasno, veoma ozbiljno skoro slavno i nadahnuto ovde govori uzvišeni Gospod o svom povratku u slavi. "Govori onaj koji svedoči ovo: Da, doći ću skoro." Ko živi bez uverenja o povratku Isusa Hrista, sam pada u veliku opasnost. Ko Isusa Hrista poznaje, taj se raduje Njegovom povratku. Tako se teško podnose sve te tamne tajne, sve zle namere i nepravde ovog sveta. Kako nas to tišti, kada vidimo kako je Isus Hrist omalovažavan. To je iskusilo već prvo hrišćanstvo u propadajućem rimskom carstvu. Pa ipak, nije jadikovalo nad tim tegobama, već je otvorilo uši i srce obećanju: "Isus će se vratiti". A obećanje je uzvratilo snažnim glasom: "Amin". Neka bude tako. Dođi Gospode Isuse!

Zaslepljeni svet se ruga ovom nadanju. A crkva prati znake vremena i posmatra kako se taj dan stalno približava. I dok se svet osvesti, taj dan će biti vidljiv.

*Wilhelm Busch / 365 X ON***Posetite nas na Internetu!****www.siont.net**

MARTIN LUTER

James C. Hefley

"Ja sam seljački sin", izjavio je Martin Luter. "Moj je otac bio siromašni rudar a mati je na plećima nosila drva iz šume."

To je bila istina: daleko od toga da bude car ili papa, Martin Luter je bio skroman sveštenik seljačkog porekla, ali je postao najuticajniji čovek Evrope XVI veka. Radi njegovih reči i dela, istorija hrišćanstva i sveta se presudno promenila.

U dobi od pet godina, Martin je pošao u školu, gde se sticanje znanja potpomagalo okretnom učiteljevom šibom. On je lako naučio Deset zapovesti, Oče naš, Apostolsko veroispovedanje, osnove čitanja i pisanja i latinske gramatike. "Jednog jutra", priseća se Martin, "dobio sam 15 šiba". Pa, ipak, je voleo školu.

"Martine, želeo bi da postaneš advokat", rekao mu je njegov otac. "Siromašan sam, ali će mi Bog dati snage da ti omogućim najbolje školovanje."

Sa 14 godina poslao je Martina u školu u Magdeburg. Školarina je bila besplatna, ali su studenti morali da plaćaju za stan i hranu. Sa ostalim siromašnim mladićima, i on je ispred bogataških kuća pevao i prosio hranu.

"Ko god želi temeljito studirati, mora poći u Erfurt", govorilo se tada. Godine 1501. u upisnu knjigu najpoznatijeg nemačkog fakulteta upisano je i ime Martina Lutera.

Luter je svoj školski dan počinjao molitvom, držeći se gesla: "Onaj koji se dobro pomoli, uradio je već više od polovine svojih domaćih zadataka (učenja)." Slušao je pažljivo, postavljao pitanja koja su otkrivala njegov sjajan um, a kad nije bio u sobi, našli bi ga u biblioteci.

"Ovde je cela Biblija!", uskliknuo je jednoga dana, dok je oprezno kopao po dragocenim knjigama. Nikada je ranije nije video. Željno listajući plesnive stranice, pomislio je u čudu: "Tu postoji mnogo više od onoga što sam čuo da sveštenika čita." Dogodilo se da je prvo naleteo na priču o Ani i Samuilu. Pao je na kolena i molio se: "Bože, učini me tako

pobožnim i tako korisnim kao što je bio Samuil."

Godine 1502. Luter je postigao najniži akademski stepen u filozofiji. Tri godine kasnije, kao drugi u klasi, postao je magistar nauka. Zatim su bile predviđene pravne nauke, a onda advokatska karijera. Međutim, Luter se strahovito plašio smrti, i kad je jedan grom za vreme strašne oluje udario neverovatno blizu njega, u krik je dao očajničku zakletvu da će postati sveštenik i tako osigurati svoj ulazak u raj. Dana 17. juna 1505. teška vrata agustinskog samostana otvorila su se da ga prime.

Trudio se da postane uzor redovničke pobožnosti. Ponekad je po tri dana postio. Odbacio je pokrivače i zamalo se smrznuo, a sve u pokori pokajanja zbog svojih greha. Uprkos tome, i dalje mu je na duši ležao nepodnošljiv teret krivice. "Moj greh, moj greh" - bio je stalni jecaj njegovog srca.

Dr Johan Štaupic, generalni vikar reda, ohrabrio je Lutera da čita Bibliju. Nedeljama je Luter razmišljao nad Pavlovim poslanicama. "Evangelje Hristovo... Je sila Božja za spasenje svakom verniku... Jer u njemu se očituje pravednost Božja, iz vere u veru, kao što stoji pisano: pravednik će živeti od vere!" (Rim. 1:16-17).

Zatim su Luter i još jedan redovnik poslani na sudbinsko putovanje u Rim. "Pozdravljen budi, sveti grade", uzviknuo je Luter kad ga je ugledao.

"Moram za se i za svoje rođake pokupiti sve duhovne blagoslove koji su ovde na raspolaganju."

Upustio se u besomučnu delatnost ispovedanja, pohađanja misa i svetilišta, posvećivanja katakombi i štovanja svake relikvije koju je mogao naći. Ali površnost italijanskih sveštenika i njihovo nepoštovanje propisa mise ga je uznemirilo. "Požuri", govorili bi mu oni nestrpljivo kad bi on pobožno počeo molitvu.

Na kolenima se uspeo stepeništem Scala Santa, koje se držalo za stepenište Pilatove u Jerusalimu. "Svakako ću, uspnem li se stepenicama kojima se Isus penjao, ugoditi Bogu", kazao je samome sebi. Ali spokojstvo srca nije nastupilo; umesto toga on je primetio

pomanjkanje pobožnosti i čistoće u glavnom gradu Crkve, pa se u Nemačku vratio s očajem u duši.

Godine 1512. Luter je imenovan za profesora moralne filozofije na Vitenberškom fakultetu. Te iste godine škola ga je proizvela u doktora teologije.

Sve je više i više čitao Bibliju. Poslanice Rimljanima, Galatima, kao i Psalmi, postali su deo njega. Pomalo se počelo nazirati novo svetlo: pravednost Božja nije samo svojstvo Spasitelja, nego je Bog u svojoj ljubavi, darežljivo daje verniku. "Čela Biblija, tako reći i nebo samo, otvorilo mi se", uskliknuo je Luter.

Profesor je počeo predavati prema Bibliji. Više je voleo da ga zovu doktorom Svetog pisma nego doktorom teologije. Na svoja je predavanja počeo privlačiti neke od najbistrijih umova Nemačke. "Mi ne možemo zaraditi oproštenje greha vlastitim delima ili stegom zakona", čuli su ga kako tvrdi. "Isus je poneo naše grehe, a njegova se naklonost dobiva isključivo verom."

Luterova se zvezda vinula visoko u naučnim i verskim krugovima. Njegove su se štampane propovedi prodavale takvom brzinom, da je bilo potrebno prve stranice štampati ponovno i pre nego što su poslednje stranice izašle iz štamparske mašine.

31. oktobra 1517. počela je da se formira linija fronta. Vitenberg je bio pun posetilaca koji su došli da proslave godišnjicu crkve u dvorcu. Toga su jutro studenti otkrili na crkvenim vratima 95 napisanih teza za diskusiju. Potpisane od profesora Luteru, one su hrabro prkosile rimskoj Crkvi u nekoliko važnih doktrina.

"Za četiri nedelje one su se proširile hrišćanskim svetom kao da su ih raznosili anđeli", napisao je jedan posmatrač tih događaja.

"Ho! Ho!", hihotao se jedan stari sveštenik. "Javio se čovek koji će odagnati tminu iz naših škola i crkava."

Luterova su mišljenja osobito pogodila prodavanje indulgencija ozloglašeno Tetzela. Taj sakupljač novca je za papu torbario oprostima za "svakojake grehe"

celom Nemačkom.

"Čim novčić zazveči u kasici, duša se penje iz čistilišta u raj", obećavao je Tetzel lakovernom narodu. Ali kad je Luther javno ustvrdio da "pravi hrišćanin može uživati oproštenje greha bez plaćanja oprosta", Tetzelovi prihodi su počeli da se smanjuju. Uz potporu crkvenih glavara, Tetzel je zagrmio: "Jeres!"

Kad su papu Leona upozorili na teze, on je samo primetio: "O, pa njih je napisao neki pijani Nemač. Čim se otrezni, govoriće drugačije." Ipak, narednog avgusta papa je preduzeo akciju. "Pozvani ste da se u roku od 60 dana pojavite u Rimu i odgovorite na optužbe za jeres", stajalo je u papinom pismu.

Luter je znao da put u Rim znači smrt. Napisao je molbu svojem moćnom političkom prijatelju princu Fridrihu Mudrom. Fridrih je zamolio papu Leona da "dopusti Luteru saslušanje pred papinskim legatom u Augsburgu". Ne želeći da produbi već postojeće pukotine između nemačkih prinčeva i crkve, papa je dao saglasnost. Nakon što je primio pismo o slobodnom prolazu od nemačkog cara Maksimilijana, Luter se sastao s Kajetanom, papskim legatom.

"Ukažite mi moje pogreške", zamolio je Luter uljudno. Kajetan je spomenuo dve teze. Luter je počeo odbranu. Kardinal ga je prekinuo: "Opozovite to još danas, ili ću osuditi sve vaše teze." Još su se dva puta susreli, ali legat je bio nepristupačan, konačno izjavivši: "Ili porecite, ili mi više ne izlazite na oči."

Luter je u gluvo doba noći umakao iz grada i pošao pravo u Vitenberg. Nemačka je suzdržala dah, čekajući kaznu izopštenja, ali papa je oprezno odlučio da pričeka.

Zatim je Dr Eck, istaknuti teolog, izazvao Luterovog kolegu Karlštata na debatu u Leipzigu. Luter je uskoro ubacio svoj glas u debatu izjavljujući: "Glava Crkve je Hrist. Crkva može postojati nezavisno od pape i kardinala. Nikoga ne treba prisiljavati, da se drži doktrine koje nema u Svetom pismu. Jedino je Biblija nepogrešiva. Čak i koncili mogu pogrešiti, a i grešili su." Eck je raspu završio tako, što je Luteru proglasio neznabošcem i prostakom.

Luter je počeo da piše, pa je svom štamparu davao stalno nove naloge. "Tvoji stavovi mogu da dovedu do rušenja vekovne tradicije",

upozoravali su ga plašljivi prijatelji.

"Šta me briga za to?", odvratio je Luter. "Reč Božja mora dobiti prednost".

15. juna 1520. papa Leon X. potpisao je nalog kojim izbacuje Luteru iz rimske crkve i naređuje svakom vernom hrišćaninu da ga odmah uhapsi. Moćni princ Fridrih je se bunio protiv toga i tražio da se dr. Luter sasluša pred nepristranim sudijama.

Car Maksimilian je umro, i krunu je dobio njegov unuk Karlo, kralj Španije. Svestan Luterova uticaja na mase, carev je ispovednik pozvao Luteru da pred saborom u Wormsu "da informacije u vezi sa svojim knjigama i pogledima."

Mada se vozio u jednostavnim kolima, Luteru su u Wormsu priređene opšte ovacije naroda, kakvim se počašćuju sami kraljevi. Čekajući u biskupovoj palati, sjatio se krem nemačkog plemstva: car sa svojim prinčevima i vodeći sveštenici. Izložena je bila gomila knjiga.

"Sve su to moje knjige", rekao je Luter nakon što ih je pregledao.

"Hoćete li ih opozvati", pitao ga je oštro jedan sveštenik.

Nakon što mu je uskraćeno sve osim odgovora "da" i "ne", Luter je zamolio da mu daju vremena da razmisli. To mu je odobreno do narednog dana, kad je opet stao pred veliku skupštinu. Drščući od uzbuđenja, započeo je tako sjajnom odbranom svojih uverenja, da ni njegovi protivnici nisu mogli da ga utišaju sve do svršetka.

"Ja sam čovek a ne Bog", rekao je ponizno u zaključku. "Dokažite mi moje pogreške potvrdama iz Biblije, i ja ću prvi baciti svoje knjige u vatru. Sve dok me ne uverite svedočanstvima iz Biblije, ne mogu ništa opozvati, jer ne mogu delovati protiv svoje savesti. Ja sam tu. Ne mogu učiniti drugačije!"

Luterove reči su potresle Worms poput zemljotresa. Prinčevi i plemići preplavili su Lutеровu kuću. U strahu od narodnih nemira, car je produžio Lutеровu ispravu o slobodnom prolazu. Konačno je potpisao papir kojim se naređuje hapšenje Luteru i njegovih pristalica, ali se on već bio izgubio iz grada.

Gde je profesor Luter? Je li otet? Je li napustio zemlju? Njegovi su ga neprijatelji uzaludno tražili, dok je bio sakriven na sigurnom mestu, u jednom planinskom dvorcu pod zaštitom moćnog princa Fridriha.

Čak i kad se sakrio, Luter je bio zaposlen. Prionuo je prevođenju Novoga zaveta na nemački jezik. Dve godine kasnije prevod je bio na tržištu. Pet hiljada primeraka razgrabljeno je u manje od tri meseca. Po prvi put je običan svet mogao čitati i proučavati Bibliju na svom maternjem jeziku.

Luter, sada izopšten i osuđen od cara, neustrašivo izlazi iz zabiti i vraća se svojem fakultetskom položaju. Anarhija je tiho ključala u seljačkom nezadovoljstvu zbog vladara, kao i zbog ozloglašene crkve.

U roku od pet nedelja po svom povratku, Luter je privremeno utišao buru. Ona je nastupila kasnije u strahovitom besu, kada su se verske strasti pridružile društvenoj revoluciji. Celom Nemačkom ratovi su se nastavljali na mahove, tokom mnogo godina, premda se "luteranstvo" sigurno učvrstilo.

Luter nije nameravao da osnuje novu crkvu. Papa je naturio odvajanje od Rima. Kad je car pozvao Nemce da "zatru kugu luteranstva i privedu bludne članove u krilo crkve", Lutеровi su sledbenici predali svečani protest. Od tada su otpadnike nazivali "protestantima".

U 42. godini Luter se oženio Katarinom od Bora, bivšom opaticom. Kritike i prijatelja i neprijatelja podjednako su pljuštale po njemu, ali je reformator zadržao svoj stav. On je želeo primerom dokazati da odobrava brak sveštenstva i obnoviti čast ženskoga roda. Njegov brak je bio sretan. Šestoro dece, dvoje od kojih umrlo je još u ranom detinjstvu.

Luter je umro 1546. nedaleko od svoga rodnog mesta. Za sobom je ostavio pravu pravcatu biblioteku biblijskih komentara i teoloških spisa. Jedan od njegovih najglasovitijih radova, himna "Moćna tvrđava je naš Bog", i danas je sjajan spomenik autorove vere i hrabrosti. Malo se ljudi u istoriji suočilo s tako strašnom opozicijom i pobedilo sa Božjom silom, kao Martin Luter.

(Prema knjizi: Heroes of faith - James C. Hefley)

DNEVNA POBOŽNOST MARTINA LUTERA

Walter Trobisch

Martin Luter je imao berberina koji se zvao Petar. Jednoga dana majstor Petar je smogao hrabrosti da upita svoju čuvenu mušteriju, doktora teologije: "Gospodine, Dr. Luter, kako se vi zapravo molite?"

Martinu Luteru nije bilo ispod časti, da svom berberinu napiše pismo dugo četrdeset stranica! To pismo je objavljeno 1535. godine pod naslovom: "Jednostavan način molitve. Dobrom prijatelju".

Da pročitamo delove tih uputa:

"Dragi majstore Petre. Evo da vam opišem što bolje mogu kako se ja molim. Neka Vam dobri Gospod Bog pomogne da to vi činite još mnogo bolje.

Liči to na dobrog, vrednog berberina koji mora da uperi svoje misli, um i oči tačno na briač i kosu, kako ne bi zaboravio šta treba da seče i brije; a kada bi istovremeno mnogo pričao, gledao na drugu stranu ili nešto drugo mislio, verovatno bi posekao usta i nos ili daleko bilo prerezao grkljan. Stoga, da bi stvar bila dobra, mora uposliti celog čoveka, sa svim njegovim mislima i udimima. Kaže se: "Ko svašta misli, ništa ne misli i ništa ne uradi dobro." Tim više molitva, da bi bila dobra zahteva čitavo srce.

Zato je dobro da je odmah izjutra molitva prvo a uveče poslednje delo, i neka se svako čuva varljivih misli koje kažu: sačekaj malo, molićeš se sat kasnije, moraš prvo završiti ovo ili ono. Takvim se mislima molitva zaobiđe, dođe se na posao, posao obuhvati čoveka i toga dana od molitve nema ništa.

Važno je obratiti pažnju da se ne odviknemo od prave molitve, ali da ne odstupimo i od pravog rada, te postajemo lenji i hladni. Trudeći se oko nas đavo nije ni lenj niti popustljiv."

Kakvu pomoć u vidu odbrane od đavola nudi Luter. On kaže:

"Srce se mora zagrejati, da dođe k sebi i da se rado moli." Kao 'potpalu' on preporučuje

čitanje odlomaka iz Biblije. I položaj tela je važan. Klekni ili stoj, ali se nemoj preopteretiti da se tvoj duh ne umori. Dobra molitva ne mora da bude duga, nego učestala i vatrena."

A sadržaj molitve? Da li samo lične potrebe? O ne! Luter preporučuje:

"Počni sa deset zapovesti. Razmisli o svakoj, kako bi sve odstranio i kako bi molitva mogla nesmetano da teče. Evo, kako to ja radim: Od svake zapovesti pletem venčić i uzimam ga prvo kao pouku. Ispitujem se kako je to kod mene i razmišljam šta Bog preko nje od mene zahteva. Onda je pretvaram u zahvalnost, kasnije u ispoved i na kraju u molitvu.

Recimo: sedma zapovest 'Ne kradi'. Prvo, učim da ne treba da uzimam dobra moga blišnjega, niti da ih držim protiv njegove volje, bilo tajno ili javno. Da ne budem neveran niti podao u svom delovanju, službi i poslu kako ne bih lopovski stekao svoja dobra, već da se hranim u znoju svoga lica i da svoj hleb jedem sa svima vernima, pa čak i da se staram da se mom blišnjem ne uzima njegovo dobro...

Drugo, zahvaljujem Njegovoj vernosti i dobroti, što je meni i čitavom svetu dao takvu dobru pouku (Evangelje) a time zaštitu i zaklon; jer da me On ne štiti ne bi u kući bilo ni hleba, ni para.

Treće, ispovedam sve svoje grehe i nezahvalnost, gde god sam nekome učinio nepravdu.

Četvrto, molim Boga da mi podari milost, da ja i sav svet naučimo tu zapovest i da se na osnovu nje poboljšamo opšte stanje, kako bi se smanjili: krađa, otimanje, zlostavljanje, neverstvo, nepravda i da ubrzo nakon drugog dolaska Hristovog nestanu, - čemu se nadaju i teže svi sveti i celo stvorenje u molitvi (Rimljanima 8)".

Luter nastavlja.

"Kad si tako završio sa deset zapovesti, pređi na 'oče naš' (Matej 6:9-13). Obrađuj ga na isti način. Uzmi uvek po jednu molitvu. Savij venčić od četiri užeta. Verovatno će ti biti dovoljno za čitav dan".

Luter se nakon molitve "oče naš" okreće "apostolskom verovanju" (kreditu). Usred

razlaganja, Luter prekida tok svojih misli, i daje jedno upozorenje:

"Ponekad se dešava da pri molbi moje misli počnu da šetaju. Pa, kad mi tako dođu neke dobre misli, onda ostavljam sve i sledim njih. Tiho ih saslušam i ne smetam im, jer mi kroz njih Sveti Duh propoveda a u njegovoj propovedi je jedna reč bolja od naših hiljadu molitvi. Još nešto; ponekad sam iz takve molitve više naučio od više do svog mog čitanja i pisanja.

Znači, za Lutera molitva nije bila samo govor. On je i slušao. Molitva nije bila jednosmerna ulica. Tu su dva sagovornika. Ne govori samo čovek Bogu, nego i Bog čoveku. Ovaj poslednji vid je najvažniji deo molitve. Takođe, kod molitve treba očekivati da sam Bog govori. Evo, šta u vezi s tim Luter predlaže svom berberinu Petru:

"Pristupi svakom biblijskom tekstu mislima:

1. Za šta da se zahvalim? (zahvalnost)
2. Gde moram da se menjam? (kajanje)
3. Za šta smem da se molim? (molba - zastupnička molitva)
4. Šta da činim? (delovanje)"

No, dolazi i upozorenje: "Nemoj preduzeti premnogo, kako se tvoj duh ne bi umorio... kada duša čezne za nečim, bilo to dobro ili zlo, i kada joj je do toga stalo, u trenutku ume da misli više no što je jezik u stanju da govori za deset časova i pero da napiše za deset dana. Tako su hitri, osetljivi i snažni naš duh i naša duša".

Luterovo pismo je svedočanstvo njegovog uverenja: Bog mi govori kroz moje misli "kada se srce ugrije", "kada duh poučava" i "kada je srce očišćeno od drugih poslova i misli".

Evo još jedne Luterove preporuke njegovom berberinu.

"A kao što sam ranije rekao kod 'oče naš', ponovo ti savetujem: Kada Sveti Duh dolazi u tvoje misli i kad počne propovedati tvom srcu bogatim i prosvetljenim mislima, odaj mu čast i tiho slušaj Onoga koji ume više i bolje od tebe da propoveda. Zapamti i zapiši (imaj uvek pri ruci papir i olovku), pa ćeš doživeti prava čudesa u Božjem zakonu (kako to David govori)."

Kad naša molitva iz govora prelazi u ćutanje, i kada iz ćutanja dolazimo do slušanja, prodreće glas dobrog pastira – prepoznatljivo, jasno i razumljivo. To je glas Duha, koji nadalje poučava čoveka u srcu koje je očistio Bog i koje je u skladu sa Božjom Reči.

(Iskre, 10/1986)

OSEĆAJ BOŽJE PRISUTNOSTI

Thomas Shaw

Neverovatno je teško definisati prisutnost Božju. Zapravo, verovatno je to i nemoguće. Kako bi ljudsko biće moglo definisati taj neopisiv doživljaj, koji nazivamo Božjom prisutnošću? Kad je doživimo, ne možemo a da ne kažemo kao Jakov u Vetilju: "Zaista se Gospod nalazi na ovom mestu."

Iako nismo u stanju definisati prisutnost Božju, razborita sveta duša će znati kad je ona tu, a kad je odsutna. Jedan od osnovnih problema današnjice je, da većina hrišćana živi na tako niskom duhovnom nivou, te prestaje "da oseća" prisutnost ili odsutnost Božju. Toliko dugo smo bez te prisutnosti, da smo to počeli da prihvatamo kao normalno. A ono što se tako često opisuje kao prisutnost Božja, zapravo je pogrešno mišljenje ljudi koji su van Božjeg dodira.

U odličnoj knjizi Brajana Edvardsa (Brian Edwards) "Probuđenje" nalazi se jedan odlomak koji govori sam za sebe: "Posećivao sam crkve pune aktivnosti, entuzijazma i darova na čemu bi i anđeli zavideli, ali koje su morale moliti da bi više ljudi došlo na molitveni sastanak. Posećivao sam i crkve s mnogo muzike i buke, kao i crkve sa svečanom tišinom. Ali ni jedna od njih nije videla prisutnost Božju."

Ova izjava, koju je izneo Brajan Edwards, vrlo je žalosna i ozbiljna, jer imamo generaciju koja raste u verskim aktivnostima i verskom okruženju, a koja zapravo nikada nije osetila ili iskusila tako dragocenu Božju prisutnost.

U "Velškom probuđenju" iz 1904., u blizini grada Gorseinona bogoslužjenje je trajalo čitave noći. Jedan rudar je, tvrda i bezbožna

duša, vraćajući se iz svoje smene oko 4 sata ujutro, video svetlo u crkvi i odlučio da pogleda šta se događa. Čim je otvorio vrata bio je savladan osećanjem Božje prisutnosti. Čulo se kako je uzviknuo: "O, Bog je ovde!" Bojao se da uđe, a još se više bojao da ode, i tako je tamo na pragu crkve započeto delo spasenja u njegovom srcu.

Tokom velikog američkog probuđenja 1858., samim brodovima se činilo da su ušli u zonu prisutnosti Božje i uticaja Duha, čim su se približili američkim lukama. Brod za brodom je stizao sa istom pričom o iznenadnoj sigurnosti i obraćenju čim su se približili američkoj obali.

Tokom probuđenja godine 1735., u Northamptonu, Massachusetts, Džonatan Edvards (Jonathan Edwards) piše: "Grad izgleda kao da je pun Božje prisutnosti." Kad su Dankana Kampbela (Duncan Campbell) pitali šta je bilo glavno obeležje probuđenja Levis (Lewis) u godinama 1949-1953, odgovorio je: "Svesnost Boga!"

U knjizi "Jedan božanski trenutak: probuđenje u Ausburi", Hovard Anke (Howard Anke), profesora Biblije u koledžu Ausburi (Asbury, Wilmore, Kentucky), opisuje probuđenje u tom koledžu 1970. godine: "Ne postoji ljudski rečnik koji može obuhvatiti svu dimenziju jednog božanskog trenutka. U jednom smislu sve to izgleda gotovo kao san, a ipak stvarnost. Videli smo to svojim očima. Nemoguće je opisati, ali Bog je bio među nama. Mi, koji smo tada bili tamo nikada više ne možemo stvari ovoga sveta posmatrati na isti način."

Prilike, kao ove upravo opisane, divne su i vrlo značajne. Verovatno su to periodi kada očekujemo da ćemo doživeti dubok osećaj Božje prisutnosti ili bi to možda mogli opisati kao povećani osećaj Božje prisutnosti. Ono zbog čega sam ja zabrinut je jedan vidljiv nedostatak prisutnosti Božje u većini naših normalnih hrišćanskih života i crkava. Iako možda ne živimo uvek u okruženju probuđenja, kad je prisutnost Božja vrlo stvarna, ipak trebalo u nekoj meri osetiti Boga u našim sredinama kad god se sastajemo u Njegovo ime. Nije li Bog obećao: "Jer gde su dva ili tri koji su sabrani u ime moje, tu sam ja među njima." (Mat. 18:20 LB).

Ako je Bog obećao, da će biti među svojim narodom koji se skuplja u Njegovo ime, zašto onda imamo toliko sastanaka i službi slavljenja bez stvarnog osećanja da je Bog prisutan u sili i slavi? Odgovori na to pitanje su mnogi i različiti. Greška se svakako ne nalazi u Bogu, jer je On veran svojim obećanjima saveza.

Prisutnost Božja u našoj sredini daleko je važnija i poželjnija od velike posećenosti, prelepih zgrada ili prisutnosti vodeće ličnosti ili propovednika. Ništa se, savršeno ništa, ne može meriti sa radošću i blagoslovom prisutnosti Božje među nama, kad se skupimo da ga slavimo.

Jedan od razloga odsutnosti Božje prisutnosti među nama je, nažalost, što je On ožalošćen samim onim ljudima koji žele da ga slave. Lakoća kojom se hrišćani natežu, prepiru i ne slažu vrlo jasno pokazuje da nisu svesni, da Duh Božji može biti ožalošćen ili da ih nije briga. To je jedan neverovatno žalostan trenutak kada se Bog povlači, jer smo ga ožalostili našim grehom.

Pre nekoliko godina propovedao sam u jednoj crkvi gde je prisutnost Božja bila vrlo stvarna i duboko se osećala. Nedavno sam se vratio u tu istu zajednicu, ali sam osetio potpunu odsutnost Duha Božjeg. Kad su me pitali kako sam se osećao dok sam propovedao, priznao sam kako mi se čini da se Bog povukao s tog mesta. Ihavod - "slava je otišla" - moglo se velikim slovima napisati nad tim mestom.

Duh sveta nam često oduzima osećaj Božje prisutnosti. Bog neće učiniti svoju prisutnost stvarnom među ljudima kojima prva stvar nije da čast i slavu daju Njemu. "Priateljstvo prema svetlu je neprijateljstvo prema Bogu." (Jak. 4:4 SSP). Kad je Bog u neprijateljstvu s nama, njegova prisutnost nije moguća. Taj svetovni duh je previše među ljudima Božjim, što rezultuje time da se Bog ne oseća, a što je čak i tragičnije, da ne nedostaje.

Dobro ćemo učiniti da se setimo mudrosti iz pera Čarlsa Sperdžena (C. H. Spurgeon): "Onaj ko nema sveti miris neka traži mrki Božji pogled." Bolje da imamo celi svet protiv sebe, nego da izgubimo Božju prisutnost za ljubav sveta. Svetovni materijalizam učinio je da se hrišćanske crkve osećaju samodovoljnim i u tu udobnoj samodovoljnosti više ne osećaju obavezu da traže osećaj Njegove prisutnosti.

Ne kaže li Bog i o nama: "Jefrem prionu za idole svoje... ostavi ga!" (*Osija 4:17 LB*).

Propust da se pripremimo za duhovno bogoslužje, sledeći je razlog zašto ne osećamo prisutnost Božju. U ovo vreme dugo spavamo i mnogo jedemo a vreme za ličnu duhovnu pripremu srca za Božju prisutnost teško da neko nalazi. Iz vrtloga mnogih potrebnih aktivnosti upadamo u dom Božji, obično kasneći. Kašnjenje pokazuje nemarnost, a koliko samo njih osećaju tu krivicu? Kad bi na naše bogoslužje trebalo da dođe kraljevska porodica, dobro bismo se pripremili: stigli bismo rano i zauzeli najbliža sedišta. Zašto onda to ne učinimo kad je Gospodar nad gospodarima i Kralj nad kraljevima naš počasni gost?!

Ljudi koji su nemarni u pripremi srca i duše za prisutnost Božju obično su ljudi koji zapravo ne očekuju Božju prisutnost ni u kom smislu. Njihova je vera tako formalna i rutinska, da osećaj Božje prisutnosti nije nešto što im je blisko. Oni su se pripremili za sjaj hrišćanstva i zadovoljni su stanjem bez osećanja bilo kakve Božanske prisutnosti.

Zar nije istina da često odlazimo sa jednog sastanka na drugi, bez da ikada tražimo ili osećamo prisutnost Božju među nama? Važne su nam vera i verske aktivnosti, ali bez prisutnosti Božje. Mi dolazimo i odlazimo sa mesta svetosti gde je vrlo vidljiva činjenica, da Bog nije prisutan u sili i stvarnosti.

Kakvi god razlozi bili za odsutnost Božje prisutnosti, a postoje mnogi, glavni razlog je greh u jednom ili drugom obliku, i važno je da se njime pozabavimo, da bi iskustvo dubokog osećanja prisutnosti Božje ponovo bilo među nama. Setite se reči proroka Isaije: "...al' zločinstva vaša rastavljaju vas sa Bogom vašim, gresi vaši zaklanjaju od vas lice njegovo i smetaju da vas čuje." (*Isa. 59:2*).

Zamislite šta bi bilo u vašoj i mojoj crkvi da jednog dana Isus dođe na bogoslužje i zauzme stolicu u prvom redu. To bi unelo sveto strahopoštovanje na naše bogoslužje i to iskustvo nikada ne bismo zaboravili. Teško da će se tako nešto dogoditi. Međutim, mi možemo doživeti Njegovu prisutnost da bude stvarna, baš kao da On sedi u prvom redu, ali se moramo lično ili kolektivno pozabaviti grehom koji je oterao Njegovu prisutnost od nas. Ozbiljno

postavimo sami sebi ovo pitanje: "Šta se dogodilo s prisutnošću Božjom?"

*"Vrati se, Duše Sveti,
vrati se dragi glasniče mira!
Mrzim grehe koji su te ožalostili
i iz mojih grudi oterali."*

(*Propovedi 1998/174*)

BEZUMNI BOGATAŠ

Aleksandar Birviš

Nebriga za vreme u kom živimo

Kaza im pak priču govoreći:

U jednoga bogatog čoveka rodi njiva. I razmišljaše u sebi govoreći: "Šta da činim, jer nemam u šta sabrati letinu svoju?". I reče: "Ovo ću učiniti srušiću žitnice svoje i sagradiću veće; i onda ću sabrati sva žita moja i sva dobra moja. I kazaću duši svojoj: "Dušo, imaš mnoga dobra sabrana za mnoge godine; počivaj, jedi, pij, veseli se". A Bog mu reče: "Bezumniče, ove noći tražiće dušu tvoju od tebe; a ono što si pripremio čije će biti?". Tako biva onome koji sebi teče blago, a ne bogati se Bogom. (Lk. 12:16-21)

Kako izgleda kad voz kasni? Jedanput je dežurni otpravnik vozova primio dužnost. Javljaju mu da voz koji stiže u 11.10, stiže u 11.05. Začudio se što voz stiže pet minuta ranije. Objasnili su mu da taj voz kasni 1435 minuta, tj. da je trebalo da stigne juče u 11.10.

Čitali smo o čoveku koji se obogatio, a već je bio bogat. Pokazao se jako zaostalim. Bog mu govori da će umreti već iste noći. Sve to što je mislio da je postigao za možda pedeset, možda sedamdeset godina unapred, to nije unapred nego u zakašnjenju. Međutim, zakašnjenja su opasna.

Neću ovde govoriti protiv bogataša (ima toga na drugim mestima i kod drugih ljudi). Umesto toga želim da razgovaramo o opasnostima što ih donosi kašnjenje, oklevanje, nebriga za vreme u kom se nalazi svako od nas. Bojim se da mi nemamo dovoljno razvijen smisao za vreme.

Uzmimo, na primer, zakašnjavanje na bogoslužje. Crkva nije radna organizacija, nije škola, u njoj se ne meri vreme i ne beleže izostanci. Ljudi navikli na prinudu, u crkvi vide slobodu i čudno im je da treba da budu na vreme kad počne bogoslužje. Međutim, kad se pogleda na vreme kao Božiji dar, kao dragocenost koja se ne može uskladištiti pa koristiti po nahođenju; gubiti takvo blago, greh je protiv darodavca Boga, a greh je i protiv bližnjih koji su razumeli vrednost vremena, a drugi ih ometaju u primanju tih darova.

Sličan greh je i kad u svojim molitvama govorimo više nego što bi trebalo govoriti ili kad ponavljamo što su braća i sestre molili pre nas. Nisam za skraćivanje molitvenih časova nego za kraće i sadržajnije molitve. Nije dobro oduzimati vreme onima koji bi se molili bolje, a ne mogu doći na red. Nepriročno je ponavljati Bogu nešto što on jamačno zna - a znaju i bližnji. Suvišno je i kazati da je i ovim načinom moguće biti nepošten, odn. krasti tuđe vreme.

Najvažnije vreme je kad se naći i kad se susresti s Bogom. Ako promašimo taj trenutak, ode večnost u propast. Niko neće prestati da večno traje, ali će to trajanje provoditi "gde crv njihov ne umire, i ogranj se ne gasi" (Mk. 9:44).

"Ove noći", ali ne iznenada

U drugoj poslanici Korinćanima piše: "U vreme pogodno poslušah te, i u dan spasenja pomogoh ti. Evo, sad je najpogodnije vreme; evo, sad je dan spasenja" (2. Kor. 6:2). Iako se borimo za večnost, moramo biti okrenuti kako sadašnjosti tako i vremenu koje dolazi. Veoma je mudro što nam Gospod nije saopštio dan i čas kad će doći. U protivnom bi se naša nemarnost pokazala u punoj meri. Ovako smo pažljiviji i koristimo sadašnje vreme.

Razmišljajmo, radimo, učimo kao da će sve trajati veoma dugo. Međutim, naše moralno i duhovno stanje mora da bude takvo da - ako sad dođe Gospod - možemo reći: "Gospode, evo nas".

Kad ljudi žive u nevoljama, oni pomišljaju na smak sveta. Gube se čovekova bogatstva i on pomišlja: Čim propadam ja, propade selo -

čim propade selo, propade svet.

U vreme kad je prvi svetski rat bio završen srušile su se mnoge zamisli i propale mnoge vrednosti, kako materijalne tako i duhovne. U Njujorku susretne jedan prijatelj drugoga i kaže mu:

- Ispunjavaju se proročanstva. Znaš li da će Gospod uskoro doći?

- Znam - odgovara prijatelj - ali i on zna da ja stanujem u 17. aveniji.

Gospod može doći kad hoće. To me neće iznenaditi. Ako hoću da ga dostojno dočekam, to mora biti u svako doba, da srce moje bude spremno, svi odnosi s ljudima ispravni. Neka dođe upravo sada i radujmo se što će doći.

Ako ovakvog stanja nema, sve naše tzv. "pripreme" naopake su, zato što nismo spremni u onom što je bitno, nismo spremni u ovo vreme - a to je sad. "Sad je najpogodnije vreme, sad je dan spasenja" - nemoj odlagati, jer ova noć je možda poslednja tvoja noć.

Misliti danas

Zato treba razmisliti o sledećim stvarima:

Prvo: način življenja. Velika većina živi da bi preživela. Za mnoge je važno, ne šta će uraditi i kako će nešto uraditi, već kako će doći do penzije. Obratno, ima ljudi koji celog života nešto rade i čudimo se kako su uspeli da urade sve što su uradili.

Pogledajte, na primer, Sperdžena. Od njega je malo prevedeno na naš jezik. Zato nam je više poznat iz navoda i razgovora, nego li iz dela. Živeo je od 1834. do 1892. god. U njegovo vreme London je bio jedan od najvećih gradova na svetu. Nije imao automobil, jer ih nije ni bilo. Nije imao kočije. Imao je jednog konja, ne baš osobitog, ali korisnog. U jednom trenutku morao je i njega da proda kako bi namirio potrebe sirotišta što ga je osnovao. U samom Londonu je opsluživao crkvu i hiljade ljudi okupljenih oko nje. Pored toga osnovao je i vodio učilište za propovednike. (Ono i danas postoji i deluje kao rasadnik dušebrižništva i duhovnog govornništva). Takođe je pomagao jednom broju zajednica, starateljstvima za ugrožene. Svrh svega pomenutog Sperdžen je pisao. Svake godine je objavljivao knjigu

propovedi. Napisao je "Davidovu riznicu", višetomno delo velikog formata u kom je istumačio sve psalme, naveo važne citate o svakom njihovom stihu pisane do njegovog vremena i dao nacрте za propovedi na svaki red iz Psalama. Objavio je i svoja predavanja i niz drugih dela. Kad je sve to stigao?

Drugo: korišćenje vremena. Među svojim pričama Spasitelj je ispričao i jednu o neplodnoj smokvi: "Neko je imao smokvu posađenu u svom vinogradu, i došao je da traži roda na njoj, i nije našao. Onda je rekao vinogradaru: "Evo, tri godine kako dolazim i tražim roda na ovoj smokvi, i ne nalazim. Poseci je! Zašto i zemlju da slabi?" A on odgovarajući reče mu: "Gospodaru, ostavi je i ove godine dok okopam oko nje i metnem đubrivo. Pa će možda roditi; ako li ne, poseći ćeš je docnije" (Lk. 13:6-9).

Bog te je čekao do danas. Možda će te čekati još godinu dana. Šta, ako je ovo vreme tvoja poslednja prilika? Kad bi znao da ti je ovo poslednja godina života, kako bi je iskoristio? Da li bi i u tom slučaju govorio: "Ne mora baš danas. Može i sutra"?

Koliko je ljudi u ovom gradu koji nikad neće dočekati to "sutra"? Jednostavno, umreće. Koliko će pojedinaca govoriti da sutra uradi ovo ili ono, ali će se sutra isprečiti neke okolnosti iz kojih neće moći da se izvuku. Tako će im propasti i trenutak da čuju vest o Gospodu Isusu.

U Poslanici Jevrejima (2:3-4) postavljeno je pitanje: "Kako ćemo mi izbeći ako ne marimo za tako veliko spasenje, koje otpoče propovedati Gospod, a potvrdiše ga među nama oni koji su čuli, što i Bog posvedoči znacima i čudesima, raznim moćnim delima i razdvajanjem Duha Svetoga po svojoj volji? Nudi nam se veliko i dragoceno spasenje, a mi ga izbegavamo. Nema izbegavanja.

Ne navlačimo li na sebe Božiji gnev? Izbegavajući spasenje vređamo Boga i zameramo mu što ne podešava sebe prema našem vremenu. Ne dolazi spasenje kad se nama sviđa niti kad nama pogoduje. Gospod je odredio najpogodnije vreme. Naše je da to vreme shvatimo i da ga ne propustimo.

Treće: saradnja s Gospodom. Često, makar i učtivo, umemo da naređujemo Bogu. Naučimo jednom: Bogu se ne može

naređivati. On je taj koji naređuje.

S Bogom možemo sarađivati. Hvala mu što nam je to omogućio. Blagodarni smo mu što nam je dopustio i omogućio da se nazovemo njegovim saradnicima i da to doista i budemo. On sarađuje sa onima koji su mu potrebni i za šta su mu potrebni. To je jedno od velikih dostignuća. Bog voli čoveka. Ljubav ne voli da je sama. Ona nastoji da ima koga da voli. Bog uključuje čoveka u sve što nazivamo razvojem i rastom.

Naša je krivica ako se ne uključimo u taj rast. Svevišnji nam pruža najdivnije mogućnosti da budemo saradnici u rastu i razvoju. Naravno, mi se priključujemo tako što spasenje počinje opravdanjem. Gospod opravdava grešnika. On hoće da učini da svaka grešnikova nepravda, svaki greh, svako bezakonje, padne u nespomen da bi grešnik mogao biti spomenut pred njim. Bog želi da kaže: "Evo, tu, u Knjizi života, je ime mog sluga". Međutim, on isto tako očekuje da njegove sluga dostojno služe, da budu od onih koji su svagda spremni da ga dočekaju i da budu s njim.

Četvrto: Primer koji opominje. U Nojevo vreme ljudi su bili zauzeti svakodnevnim životom i dugoročnim planiranjem. Rađali se, ženili, udavali, borili i umirali na različite načine. Vreme im je prolazilo u prijateljstvu i neprijateljstvu, u radu i zabavi, u različitim raspoloženjima.

Ljudi su videli da Noje pravi lađu. Za njihove ondašnje pojmove i merila gradilo se nešto izuzetno veliko. Nekima je taj rad bio podstrek da se pitaju: "Čemu to? Nije li to mlaćenje prazne slame?". Drugi su ga ismevali: "Noje, šta to radiš? Biće potop, kažeš. Taman posla. Sve ovo nebo i zemlja čvrsto stoje od sazdanja sveta. Koja voda i kakve kiše i poplave!". Bilo je takvih, verovatno, koji su svaki dan dolazili i gledali kako njihov sugrađanin radi, pa su mu govorili: "Šta se zamaraš? Miruj, počivaj i uživaj. Sinove si poženio, ima ko da ti pomaže i da te odmeni. Ne zamlacuj se, čoveče!".

Noje je radio. Vredan rad je svojevrсна propoved. Ljudi su doznali da Gospod hoće da kazni čovečanstvo zbog grehova. Trebalo se kajati. Odlagali su. Mislili su: ako je nešto ozbiljno, sačekaće da Noje završi, da se pokaže to što on proriče, pa će tek onda napustiti greh i potražiti utočište.

Međutim, brod je završen. Ušli su koji su trebali da uđu. Ušle su i životinje. Bog je zatvorio vrata. Naišle su velike vode. Počeli su povodnji, voda se pela po planinama. Bilo je kasno. Ako je neko i pomagao, nije vredelo: niti je Noje čuo, niti je mogao da otvori.

Trebalo je misliti i poslušati. Valjalo je shvatiti opomene Božije. To nije ništa novo, stara mudrost. U Pričama Solomonovima piše: "Čovek koji po karanju ostaje tvrdoglav, ujedamput će propasti, da neće biti leka" (Prč. 29:1).

Svako treba da se zamisli: Bog je dopustio ratove, glad i razne nevolje. Preko njih on nešto želi da nam poruči. To je: "Ljudi, počnite da mislite! Tvrdoglavi, ne zavaravajte sami sebe! Vreme prolazi. Prolaze najbolji dani". Hvala Bogu koji još čeka, ali njegovo vreme je sad".

Biti Hristov – odmah

Blago onima koji ne oklevaju. Blago onima koji odbacuju sve što smeta blizini Gospodnjoj. Blago onima koji umesto stida pred svetom imaju hrabrosti da kažu: "Bože, evo me. Ti si jedini Bog, jedino uzdanje kom se mogu obratiti, jedini kom se mogu prikloniti. Ti i samo ti".

Gospod je jedina radost, jedini koji će me prigrliti, jedini s kojim mogu ostati. On sve do danas čeka. Dok on nešto očekuje dotle je dobro. Doći će dan kad on više neće čekati. Vrata će se zatvoriti bez obzira da li je čekaonica puna.

Ne treba mnogo mudrosti da se priključiš svom Bogu i da svaki korak učiniš kako je njemu ugodno. On će te voditi i ti ćeš ostati njegov sada i u sve veke.

Beograd, 16.02.1992.

(Birviš, Aleksandar. SAGLEDAVANJA - Evanđeoske poruke u naše vreme. Beograd: Alfa i Omega, ?. Str. 73-77.)

BLAGOSLOVI OVO JELO

Vlatko Dir (Toronto, Kanada)

(Kratak komentar na Matej 26:26 i Matej 14:19.)

Jedna od najlepših tradicija u hrišćanstvu je da kada se verni okupe oko trpeze obrok počne kratkom zahvalnom molitvom i prizivom Božjeg blagoslova nad hranom. Mada nigde zapoveden, ovaj običaj potiče od ugledanja na Isusa Hrista koji je i sam to činio. Bliži pogled na Pismo međutim, daje nešto drugačiju sliku.

Blagoslov pre obroka prema jevrejskoj tradiciji

Cela tradicija blagosiljanja Boga i zahvaljivanja za hranu je veoma duga, dolazi iz Judaizma i zasniva se na držanju zapovesti Pisma koje to nalažu:

Ješćeš i bićeš sit, pa blagosiljaj Gospoda Boga svog za dobru zemlju koju ti da. (5. Mojsijeva 8:10)

Zakle se Gospod desnicom svojom i krepkom mišicom svojom: neću više dati žito tvoje neprijateljima tvojim da jedu, niti će tuđini piti vino tvoje, oko koga si se trudio; 9 Nego koji ga žanju, oni će ga jesti i hvaliti Gospoda, i koji ga beru oni će ga piti u tremovima svetinje moje. (Isaija 62:8-9)

Dakle, ješćeš, pa potom kada se nasitiš blagosiljaj i hvali Boga. Međutim, Jevreji nisu ništa činili, a da najpre ne blagoslove Boga prema rečima Psalma:

Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda, i ne zaboravlaj nijedno dobro što ti je učinio. (Psalam 103:2)

U vreme Isusa je to bio kratak, neformalni blagoslov koji je postajao sve složeniji da bi se kasnije, u vreme rabinskog judaizma razvio u ceo splet zahvaljivanja i blagosiljanja Boga za sva dobra koja je učinio i čini svome narodu. Ipak, osnovna forma je ostala ista bez obzira na sve dodatke: prvo kratak blagoslov pre, a onda po obroku dodatni blagoslovi i zahvaljivanje.

U svom sadašnjem obliku prvi i osnovni blagoslov, koji se još zove i *Moci* je ostao

nepromenjen već dvadesetak vekova i ide ovako:

*Baruh ata Adonaj, Elohejnu, meleh ha-olam,
ha-moci lehem min ha-arec.*

(Blagosloven si [ti] Gospode, Bože naš, kralju sveta, koji pravi hleb iz zemlje.)

Takođe, propratni blagoslov pre ispijanja prve čaše vina je vekovima ostao isti:

*Baruh ata Adonaj, Elohejnu, meleh ha-olam,
borej pri ha-gafen.*

(Blagosloven si [ti] Gospode, Bože naš, kralju sveta, koji stvara plod grožđa.)

Takođe, sve što je bilo izuzetno i sobom povlačilo hvalu, oduševljenje, zaprepašćenost, pa i šok je bilo praćeno blagoslovom upućenim Bogu. Rabinska tradicija je iz ovog običaja koji se prenosio iz generacije u generaciju sačinila dug niz obaveznih situacija koje su zahtevale blagoslov. Tako na primer i u slučaju smrti Jevreji blagosiljaju Boga rečima, "Blagosloven si Gospode, pravedni sudijo!" Jedno od Božjih imena kojim su Ga oslovljavali je bilo - Blagosloveni (Marko 14:61)

Verni Jevreji u doba Isusa i apostola, a to je slučaj i danas, nisu jeli hleb ni započinjali obrok, ili pili vino bez da prvo na ovakav način iskažu svoju zahvalnost i priznanje Boga kao izvora svakog dobra. Hleb, vino i hrana su se smatrali darovima i blagoslovima koji dolaze od Njega, pa po sebi nisu iziskivali potrebu da budu dodatno blagoslovljeni (Vidi 5. Mojsijeva 28:4, 5, 8, 11).

Svako jevrejsko dete čim je počinjalo da govori je pored reči mama i tata bilo učeno da kaže *Š'ma* (Čuj, Izraele) i *Moci* (blagoslov pred hleb).

Blagoslov pred obrok u Novom zavetu

Nesumnjivo je da je i Isus isto tako bio naučen od roditelja i da je praktikovao običaje svoga naroda. Mnoga mesta u Evanđeljima to potvrđuju na nedvosmislen način, lista bi bila previše duga da se sada njome pozabavimo. Ovoga puta ćemo se zadržati na blagoslovu pred jedenje hleba i to kroz

dva primera.

Matej 26:26 - Pashalna večera

Evanđelja sadrže mnoge hebraizme i dodiruju svakodnevni način života Jevreja podrazumevajući da su čitaoci familijarni sa običajima tog vremena i ne zadržavaju se na detaljima objašnjavajući ih. Tako, kada su Gospod i apostoli jeli takozvanu "poslednju večeru", radilo se o proslavi Pashe (Mat 26:17) na kojoj se prema tačno utvrđenom redu jelo gorko zelje, jagnje i bekvasni hleb - *maca*, uz vino i još neke dodatke.

Dakle, prema običaju svi su ležali oko trpeze dok je Isus, kao najstariji među njima, predvodio ceo ritual. Prvo je podigao hleb da ga svi vide i izgovorio blagoslov Bogu, a potom prelomio i razdelio učenicima. Jevrejski izvori potvrđuju svaku Njegovu radnju do u najsitniji detalj.

A kada su jeli, uze Isus hleb, blagoslovi, izlomi i dade učenicima... (Matej 26:26)

(Isto tako i Marko 14:22.)

Grčki tekst ovde koristi reč *eulogeis*, koja znači *govoriti dobro o, blagosloviti* i u Novom zavetu se uvek koristila da označi blagoslov upućen Bogu, ili čoveku. Blagoslov nikada nije bio prizvan nad stvarima, ili predmetima. Mada gramatika u ovom stihu ne precizira da je blagoslov bio upućen Bogu i time ostavlja utisak da se radi o hlebu, upotreba reči i jevrejski običaji ne ohrabruju takav zaključak.

Takođe, veliki broj grčkih rukopisa umesto *blagoslovi*, imaju *zahvali Bogu*, a takođe i paralelna mesta govore o zahvaljivanju što potvrđuje da se radilo o blagosiljanju Boga, a ne - hleba, kako to Vukov i još neki prevodi sugerišu. Recimo, Luka isti događaj opisuje ovako:

Tada uze hleb, zahvali Bogu, izlomi ga i dade... (Luka 22:19)

Ista terminologija prati i blagoslov pred ispijanje vina.

I uze čašu i daviši hvalu [Bogu] dade im govoreći... (Matej 26:27)

Matej 14:19 - Hranjenje mnoštva

Istovetnu situaciju imamo i kod čuda sa hranjenjem pet hiljada:

I zapovedi da narod poleže po travi, uze pet hlebova i dve ribe, pogleda na nebo i blagoslovi, izlomi i dade učenicima hlebove, a učenici narodu. (Matej 14:19)

(Isto tako Marko 6:41, ali vidi prevod u Luka 9:16)

Međutim, u evanđelju po Jovanu imamo paralelno mesto koje daje više svetla na to o tome šta, ili ko je bio blagosloven.

Isus tada uze hlebove, zahvali Bogu i razdeli onima koji su poredali, isto tako i od riba koliko su hteli. (Jovan 6:11)

Ili u Mateju u opisu hranjenja četiri hiljade.

I zapovedi narodu da poleže po zemlji, 36 uze tih sedam hlebova i ribe, zahvali Bogu, izlomi i davaše učenicima, a učenici narodu. (Matej 15:35-36)

(Isto tako Marko 8:6, ali vidi prevod sedmog stiha.)

Takođe i Pavle u svojim poslanicama izražava istu ideju.

Ja sam, naime, primio od Gospoda što sam i vama predao, da je Gospod Isus, one noći kada je bio predan, uzeo hleb, 24 zahvalio Bogu, izlomio i rekao: ovo je moje telo za vas. (1. Korinćanima 11:24)

(Vidi 1. Korinćanima 10:30, Rimljanima 14:6 i 1. Timotiju 4:4.)

Zaključak

Dakle, isti argumenti koji su primenjeni u analizi Mateja 26:26-27 se mogu i ovde primeniti, jer se radi o sličnim okolnostima sa istovetnim zaključcima. U oba slučaja Isus je:

1. uzeo hleb [čašu vina] u ruke
2. blagoslovio Boga [zahvalio Bogu] koji je dao hleb [vino]
3. prelomio hleb
4. razdelio hleb [vino] učenicima (narodu)

Ni u jednom slučaju nije blagoslovio vino ili hleb, već Onoga koji ih je dao. Ovo potvrđuju

kako gramatika i paralelna mesta u Novom zavetu, tako i jevrejski običaji prilikom Pashe kao i u svakodnevnom životu.

Primena

Kao što sam napomenuo u početku, zahvalnost pred obrok je jedan od najlepših hrišćanskih običaja i ako ga sledimo, mi se zaista ugledamo na Gospoda Isusa Hrista. Međutim, da bi naše ugledanje bilo potpuno, naša pažnja treba da bude usmerena na Boga koji je izvor svakog blagoslova, a ne na rezultate blagoslova. Zato kada mu zahvaljujemo pred obrok, blagoslovimo Njega, jer Mu uistinu blagoslov i pripada, Psa 34:1.

***Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda,
i ne zaboravljaj nijedno dobro što ti je učinio.***

Psalam 145:21

Za dalje proučavanje

Iskazi hvale i blagosiljanje u judaizmu uobičajeno počinju rečima, "Blagosloven [hvaljen] si Gospode...", ili "Blagosloven [hvaljen] je Bog..." Pogledaj sledeće stihove i zapazi njihovu strukturu (neki od njih su veoma složeni i nose višestruke blagoslove i hvale): 1. Petrova 1:3-4; Efescima 1:3-14; Matej 11:25; Luka 1:64; Luka 1:68-79; Luka 2:28-32; Matej 9:8; Matej 15:31...

Pri izradi ovog članka je korišćena SionTeka v 0.3 Beta. Svi citati Novog zaveta, E. Čarnić. Svi citati Starog zaveta, Vuk-D.

misaone refleksije

TRNJE MOŽE DA RAĐA RUŽE

Gospode, ne molim te za čuda i vizije, već za snagu za svakodnevni život Uči me veštini sitnih koraka.

Učini me pronicljivim i inventivnim kako bih u svakodnevnoj raznolikosti i raznorodnosti pravovremeno zapazio svoje spoznaje i iskustva koja me snalaze.

Učini me sigurnim da pravilno rasporedim vreme. Podari mi veliku osetljivost kako bih pronašao šta je najvažnije a šta je drugo po redu.

Molim te za snagu da znam za disciplinu i meru i da ne lutam besciljno kroz život, već da razumno rasporedim tok dana, te obratim pažnju na svetle tačke i vrhunce.

Sačuvaj me od naivnog verovanja da život mora da protekne bez problema. Podari mi trezvenu spoznaju da su sve teškoće, svi porazi i neuspesi prirodni dodatak životu pomoću kojih rastemo i sazrevamo.

Pošalji mi u pravom trenutku nekoga koji je dovoljno odvažan da mi kaže istinu u ljubavi.

Želeo bih da mogu i tebe i druge uvek da saslušam do kraja. Istinu ne kažeš samom sebi; uvek ti je govore drugi.

Znam da se mnogi problemi rešavaju kada ništa ne uradimo. Daj da mogu da čekam.

I sam znaš koliko nam je potrebno prijateljstvo. Daj da budem dorastao tom najlepšem, najsloženijem, najriskantnijem i najnežnijem poklonu života.

Podari mi potrebnu maštu kada treba da u pravom trenutku predam paketić dobrote rečima ili bez njih i to na pravom mestu.

Sačuvaj me od straha da bih mogao da propustim život. Ne daj mi ono što želim, već ono što mi je potrebno.

NAUČI ME VEŠTINI SITNIH KORAKA!

Iz knjige Jorga Cinka - "Trnje može da rađa ruže". Poezija Egzuperija (pisca Malog princa) Prevela: Rut Lehotsky, Priložio: Žarko Đorđević, Novi Sad.

ŠTA TE UZNEMIRUJE VIŠE?

Jedna duša koja propada - ili ogrebotina na tvojim novim kolima?

Propušteno bogoslužjenje - ili neuspeli posao dana?

Kada zajednica ne raste - ili kada kupus u bašti ne raste?

Kada nisi čitao Bibliju - ili kada nisi uspeo da baciš pogled u novine?

Kada propuštaš dobar biblijski čas - ili svoj omiljeni TV-program ?

Kada tvoj doprinos za rad u Božijem carstvu ispada manji - ili kada ti se smanji lični dohodak?

Kada tvoja deca kasne u nedelju školu ili na bogoslužjenje - ili kada ne stižu na vreme u školu?

Kada misliš na milione ljudi koji ne poznaju Isusa - ili misao da nemaš toliki uspeh kao tvoj komšija?

Šta te uznemirava više?

Priložio: Žarko Đorđević (Novi Sad)

POČETAK NEVOLJA

Friday Fax 2003 Issue 27, 4 July

Kao "početak nevolja" Isus u Mateju 24:5-8, nabraja: ratove, glad, kuge i zemljotrese. U velikoj firmi Munič Re (Munich Re), koja se bavi osiguranjima, nedavno je izdat izveštaj o neobičnoj učestalosti velikih i snažnih oluja (tornada) i poplava u 2002. godini. Njihova statistika upoređuje decenije od 1993-2002. sa 1960-tima. Prema tom poređenju broj "velikih katastrofa" gledano na celu zemaljsku kuglu povećava se 2.6 puta (od 27 na 70) a ekonomska šteta sa uračunatom inflacijom iznosi 7.3 puta više, (sa 75.5 na 550.9 biliona dolara).

Rast prirodnih katastrofa kroz decenije

Decenija	50-te	60-te	70-te	80-te	90-te
Broj katastrofa	20	27	47	63	91
Ekonomska šteta u bilionima dolara	42.1	75.5	138.4	213.9	659.9

Računate su samo velike prirodne katastrofe koje su iza sebe ostavile teške posledice na cele regione. Izvor: Munich Re, www.munichre.com.

"Indijski hrišćani doživljavaju velika progonstva. Nedavno smo čuli kako je veliki broj ljudi proganjao hrišćane u jednom Indijskom gradu," piše iz Dawn Ministries (Dawn Ministries) Šeril Vingerd (Sheryl Wingerd). "Kako su tamošnji hrišćani na to reagovali? Na jednoj molitvenoj grupi u tom gradu, sačinili su listu ljudi koji su bili veliki protivnici hrišćanstva i teško su proganjali crkvu – oni su se molili za svakog sa te liste, poimenice! I Bog je intervenisao, svako od njih je doživeo nešto što ih je zaustavilo u njihov progoniteljskoj kampanji sledbenika Isusa Hrista. Jedan od glavnih vođa ovih gonitelja, povredio je svoju nogu veoma ozbiljno, kasnije se pojavila infekcija i lekari su mu savetovali da bi bila poželjna amputacija noge, kako bi se spasio njegov život. Međutim, kod njega su u posetu došli hrišćani, da mole za isceljenje njegove noge. I bio je isceljen! Sada više ne pravi nikakve probleme hrišćanima, kao ni svi drugi koje je on predvodio u gonjenju sledbenika Isusa Hrista. Izvor: Dawn Newsletter No. 71, fax (+1)-719-548-7460.

“RFID” ČIP POD KOŽOM

Američka kompanija VeriChip (VeryChip) namerava da ugradi RFID čip ispod kože kao implantat. On bi zamenio veliki broj identifikacionih dokumenata (lične karte, pasoši...) Čip je veličine zrna pirinča, a sadrži jedinstveni broj koji bi se očitovao specijalnim skenerom povezanim na računar. Računar bi dalje pristupao bazi podataka sa detaljima identifikovanog čoveka. Sličan način se duže vreme primenjuje na životinjama. Ipak, RFID identifikacija ljudi bila je predmet opšte rasprave u SAD, čija ga vlada nije prihvatila. Nedavno je ova kompanija svoju tehnologiju ponudila i drugim vladama u svetu.

Izvor: Svet kompjutera, 8/2003. str. 6.

Smešna strana...

“NE GREŠI VIŠE”

Sabraćajac je zaustavio sveštenika zbog prebrze vožnje. U momentu kada se spremao da mu napiše kaznu, sveštenik mu reče, "Blago milostivima, jer će biti pomilovani." Sabračajac mu uruči kaznu i odgovori: "Idi i ne greši više."

MOLITVA ZA BICIKL

Mališan kleči kraj kreveta zajedno sa majkom i bakom, i tiho se moli, "Dragi Bože, molim te blagoslovi mamu i tatu i seku i batu... i molim te, daj mi da lepo spavam."

Odjedanput, pogleda naviše i povika: "I ne zaboravi da mi daš bicikl za moj rođendan!!"

"Nema potrebe da tako vičeš," reče njegova majka. "Bog nije gluv."

"Ne, nije," odgovori dečko, "ali baka jeste."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>